

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8Sžf/17/2013
Identifikačné číslo spisu:	8012200307
Dátum vydania rozhodnutia:	20.02.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Jaroslava Fúrová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:8012200307.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu O.. K. I., bytom G. XX, Z., správcu konkurznej podstaty úpadcu ULTRAGLASS, a.s. v konkurze, so sídlom Poľná 2, Medzilaborce, proti žalovanému Finančnému riaditeľstvu Slovenskej republiky, so sídlom v Lazovná 63, Banská Bystrica, v konaní o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného č. 1040507/1/383168/2012 zo dňa 16. marca 2012, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 4S/11/2012-23 zo dňa 8. novembra 2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 4S/11/2012-23 zo dňa 8. novembra 2012 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a ďalšie konanie.

Odôvodnenie

Krajský súd v Prešove napadnutým rozsudkom č. k. 4S/11/2012-23 zo dňa 8. novembra 2012 zrušil podľa ustanovenia § 250j ods. 2 písm. d/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) rozhodnutie žalovaného zo dňa 16. marca 2012 č. 1040507/1/383168/2012 a aj rozhodnutie Daňového úradu Humenné zo dňa 28. novembra 2011 č. 703/230/52103/SurT a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. O trovách konania rozhodol tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal.

V odôvodnení rozsudku krajský súd uviedol, že z pripojeného administratívneho spisu zistil, že Daňový úrad Humenné rozhodnutím zo dňa 28. novembra 2011 č. 703/230/52088/11/SurT vyrubil podľa § 35b ods. 1 písm. e/ zákona Slovenskej národnej rady č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v systave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 511/1992 Zb.“) žalobcovi ako daňovému subjektu sankčný úrok v sume 22,20 € za nezaplatenie preddavku na daň z motorových vozidiel v zákonnej lehote v správnej výške za tretí štvrtrok 2008 v sume 383 390 € podľa § 91 ods. 1 zákona č. 582/2004 Z. z. o miestnych daniach a miestnom poplatku za komunálne odpady a drobné stavebné odpady v znení neskorších predpisov. Proti tomuto rozhodnutiu podal žalobca včas odvolanie, o ktorom rozhodol žalovaný napadnutým rozhodnutím tak, že vyššie špecifikované rozhodnutie Daňového úradu Humenné potvrdil.

Krajský súd konštatoval, že žalovaný v odôvodnení preskúmaného rozhodnutia síce poukázal na

dikciu zákona, avšak z neho nevyplyva, prečo správca dane vyrubil žalobcovi sankčný úrok, ktorý nemožno považovať za daňovú pohľadávku (§ 95 ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb.). Uviedol, že žalovaný dospel k záveru, že správca dane mal zo zákona povinnosť vyrubiť sankčný úrok, aké účinky má takéto rozhodnutie po vyhlásení konkurzu vo vzťahu ku konkurznej podstate, zvlášť, ak bol sankčný úrok vyrubený správcovi konkurznej podstaty a uložená sankcia je vylúčená s uspokojenia z majetku úpadcu tvoriaceho konkurznú podstatu a takúto pohľadávku je potrebné považovať za nevymožiteľnú v rámci konkurzného konania. Dospel preto k záveru, že žaloba bola podaná dôvodne a rozhodnutie žalovaného je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov. Výrok o trovách konania odôvodnil poukazom na § 250k ods. 1 OSP, avšak úspešnému žalobcovi ich náhradu nepriznal, nakoľko si neuplatnil včas nárok na ich náhradu a žalovaný zo zákona nemá nárok na náhradu trov konania.

Proti tomuto rozsudku podal žalovaný v zákonnej lehote odvolanie navrhujúc, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Namietol dôvody, pre ktoré krajský súd preskúmané rozhodnutie žalovaného zrušil, poukazujúc na odôvodnenie rozhodnutia (str. 4, predovšetkým posledný odsek a str. 5, prvý a druhý odsek), kde žalovaný v nadväznosti na odvolacie námietky žalobcu podrobne vysvetlil právne dôvody a samotný mechanizmus vyrubenia sankcie v čase osobitného postavenia úpadcu a správcu v konkurznom konaní. Nad rámec týchto námietok uviedol právne skutočnosti, ktoré však podľa právneho názoru krajského súdu v preskúmanom rozhodnutí žalovaného absentujú, čo má mať za následok nespreskúmateľnosť rozhodnutia. Mal za to, že odpoveď na to, prečo správca vyrubil žalobcovi sankčný úrok, ktorý nemožno považovať za daňovú pohľadávku (§ 95 ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb.), jednoznačne vyplýva z odôvodnenia rozhodnutia. Poukázal na to, že žalovaný ako odvolací orgán uviedol, že vyrubenie sankčného úroku je obligatórnou povinnosťou správcu dane podľa § 35b ods. 1 písm. c/ zákona č. 511/1992 Zb., ak daňový subjekt nezaplatí preddavky na daň z motorových vozidiel, a to bez ohľadu na to, či je na majetok dlžníka vyhlásený konkurz alebo nie. Žalovaný zdôraznil, že uviedol aj to, prečo je v tomto štádiu daňového konania bezvýznamné brať do úvahy, že sankciu nemožno považovať za daňovú pohľadávku. Zrozumiteľne uvádza, že ustanovenie § 95 zákona č. 511/1992 Zb. sa týka iba prihlasovania daňových pohľadávok a ničoho iného, k čomu je potrebné dodať, že sankcia sa vydaním rozhodnutím ešte len vyrubuje a správca dane tak pri jej vyrubení postupuje v súlade s príslušnými ustanoveniami tohto zákona (§ 35d ods. 1 písm. e/ zákona č. 511/1992 Zb.). Ďalej zdôraznil, že pri samotnom vyrubení sankčného úroku nie je preto opodstatnené zaoberať sa vzťahom sankčného úroku ku konkurznej podstate ani tým, že je vylúčený z uspokojenia majetku úpadcu tvoriaceho konkurznú podstatu a vôbec nie tým, že nie je nevymožiteľný v rámci konkurzného konania. Bez ohľadu na uvedené aspekty považoval za potrebné uviesť, že predmetom tohto sporu je obligatórne vyrubená sankcia, k čomu žalovaný v odôvodnení rozhodnutia zaujal jasné stanovisko, že vyrubenie sankčného ešte neznamená, že si ho bude správca dane uplatňovať ako daňovú pohľadávku v konkurze, alebo že by si ju uspokojil v konkurze. Bol toho názoru, že žalobca a aj krajský súd vo svojom právnom názore vyzdvihuje právne skutočnosti, ktoré na povinný akt vyrubenia sankcie v čase, keď je daňový subjekt v konkurznom konaní nemajú žiadny vplyv, avšak v konečnom dôsledku sa žalovaný napriek tomu rozhodnutí zaoberal aj týmito aspektmi.

Žalobca sa k odvolaniu žalovaného písomne nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok (§ 212 ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 vety prvej OSP) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalovaného je potrebné priznať úspech z dôvodu závažného procesného pochybenia.

Z obsahu predloženého spisu odvolací súd zistil, že žalobca sa žalobou zo dňa 2. mája 2012 domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného č. 1040507/1/383168/2012, ktorým potvrdil rozhodnutie Daňového úradu Humenné č. 703/230/52103/11/SurT zo dňa 28. novembra 2011, ktorým bola žalobcovi uložená pokuta podľa § 35 ods. 5 písm. b/ zákona č. 511/1992 Zb. za nepodanie daňového priznania k dani z motorových vozidiel za zdaňovacie obdobie 2008 v lehote určenej správcom dane v sume 1659,69 €, pričom k svojej žalobe pripojil jednak kópiu rozhodnutia Daňového úradu Humenné č. 703/230/52103/11/SurT zo dňa 28. novembra 2011 a jednak kópiu rozhodnutia žalovaného č.

1040507/1/383250/2012 zo 16. marca 2012, potvrdzujúce rozhodnutie Daňového úradu Humenné zo dňa 28. novembra 2011 č. 703/230/52088/11/SurT ktorým bol podľa § 35b ods. 1 písm. e/ zákona č. 511/1992 Zb. žalobcovi vyrubený sankčný úrok v sume 22,20 €.

Krajský súd výrokom napadnutého rozsudku zrušil rozhodnutie žalovaného zo dňa 16. marca 2012 č. 1040507/1/383168/2012 a rozhodnutie Daňového úradu Humenné zo dňa 28. novembra 2011 č. 703/230/52103/SurT o uložení pokuty. Z obsahu odôvodnenia napadnutého rozsudku však vyplynulo, že krajský súd preskúmaval zákonnosť rozhodnutia Daňového úradu Humenné zo dňa 28. novembra 2011 č. 703/230/52088/11/SurT, ktorým bol podľa § 35b ods. 1 písm. e/ zákona č. 511/1992 Zb. žalobcovi vyrubený sankčný úrok v sume 22,20 € za nezaplatenie preddavku na daň z motorových vozidiel v zákonnej lehote v správnej výške za tretí štvrtrok 2008 v sume 383 390 €, ktoré bolo podľa konštatovania krajského súdu potvrdené žalobou napadnutým rozhodnutím.

V pripojenom administratívnom spise žalovaného je na č. l. 19 založené rozhodnutie žalovaného č. 1040507/1/383250/2012 zo 16. marca 2012, potvrdzujúce rozhodnutie Daňového úradu Humenné zo dňa 28. novembra 2011 č. 703/230/52088/11/SurT (založené v spise žalovaného na č. l. 15), ktorým bol podľa § 35b ods. 1 písm. e/ zákona č. 511/1992 Zb. žalobcovi vyrubený sankčný úrok v sume 22,20 € za nezaplatenie preddavku na daň z motorových vozidiel v zákonnej lehote v správnej výške za tretí štvrtrok 2008 v sume 383 390 €.

Z uvedeného je zrejmé, že krajský súd svojím výrokom zrušil rozhodnutia o uložení pokuty, avšak v odôvodnení rozsudku sa zaoberal zákonnosťou iného rozhodnutia o vyrubení sankčného úroku. Takto potom výrok napadnutého rozsudku nekorešponduje s jeho odôvodnením, čo spôsobuje vnútornú rozporupnosť, nezrozumiteľnosť a zmätočnosť rozsudku. Jedná sa o závažné procesné pochybenie majúce za následok nezákonnosť rozhodnutia súdu prvého stupňa, na ktoré musel odvolací súd prihliadnuť nad rámec odvolacích dôvodov, a preto mu neostávalo iné ako zrušiť napadnutý rozsudok Krajského súdu v Prešove (§ 221 ods. 1 písm. h/ a f/ OSP s použitím § 250ja ods. 3 vety druhej OSP) a vec mu vrátiť na ďalšie konanie (§ 221 ods. 2 OSP), v ktorom odstráni vyššie zistené nedostatky a nezrovnalosti a vo veci opätovne rozhodne po tom, čo si dôsledne ujasní, čo je predmetom súdneho prieskumu.

Z týchto dôvodov sa odvolací súd nemohol zaoberať vecno-právnymi námietkami odvolateľa, lebo tieto bude riešiť v ďalšom konaní súdu prvého stupňa.

V novom rozhodnutí rozhodne prvostupňový súd i o náhrade trov odvolacieho konania (§ 224 ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.